

Markedet bygger på konkurrence og har den økonomiske optimering, profitprincippet, som reguleringsmekanisme. Kommercielle helseinstitutter, rideskoler og danseskoler følger markedets princip.

Det civile samfund er baseret på mangfoldige tit konkurrerende former for selvorganisering: foreninger, andelssammenslutninger, højskoler, græsrodsbevægelser. Dets økonomi er ikke profitreguleret, men bestemt af medlemmernes frivillighed og de aktives prioriteringer. For idrættens vedkommende består det civile samfund traditionelt af foreninger, desuden også af idræthøjskoler samt græsrodsbevægelser på lokalt plan.

Det civile samfund er basis for vort demokrati som livsform. I Danmark har vi derfor den gode gamle tradition, at det civile samfund bliver støttet med offentlige midler. For idrættens vedkommende sker dette dels gennem folkeoplysningsloven på det kommunale niveau, dels gennem tipstjenesten på landsorganisationernes niveau.

Der er problemer med at skelne mellem markedskræfterne og den folkelige forening. Det sker alt for ofte, at kommercielle forretninger, der tilbyder service som f.eks. ridning, omdanner sig til foreninger for at nyde godt af offentlige midler. I højskoleverdenen har man mødt lignende forsøg på snyd, og også sponseringsræset trækker nogle foreninger i markedsmæssige retninger. De tendenser skal der nøje holdes øje med.

Et andet problem er den konservatisme, som offentlige tilskud kan føre med sig for frivillige foreninger og organisationer. Forleden blev man opmærksom på Danmarks Idræts-Forbunds struktur som et offentligt finansieret sportsrige med en vennekreds, der gemmer sig for den offentlige kontrol med den begrundelse, at den er en privat forening. Det er den slags tendenser, som gennem de sidste årtier på trods af gode intentioner har bragt den socialdemokratiske velfærdsstat i et dårligt lys, og som synliggør, at statsliggørelsen ikke er noget alternativ til markedsgørelsen.

Som socialister støtter vi derfor først og fremmest idrætten som en nedefra selvorganiseret kultur, som et godt udtryk for det civile samfund. Den folkelige idræt fortjener en skattemæssig særstilling og momsmæssigt gunstige vilkår for at kunne modstå markedskræfternes pres, men den skal også i et rimeligt omfang holdes fri af det offentlige systems indblanding. Idrætten skal ikke statsliggøres.

Med andre ord skal vi ikke have mere stat, vi vil heller ikke have mere marked, men vi har behov for mere samfund og mere civil kultur, og det betyder for idrættens vedkommende mere folkelig frihed for idrætten.

Elisabeth Arnold (RV):

Som flere andre ordførere tidligere i dag har givet udtryk for, har jeg også svært ved at se, hvad det store problem er i denne sag, og jeg har svært ved at se, hvad det er for nogle begunstigelser, som idrætsudøvere specielt skal have, hvis det står til forespørgerne.

Danmark er blevet et land, hvor legemsøvelser og idræt er vidt udbredt i alle dele af samfundet, og det findes efterhånden i alle grader fra den almindelige svømmehalsbruger og kondiløber til den gennemprofessionelle eliteidrætsmand eller -kvinde.

Da jeg var barn, og det er ganske vist meget længe siden, blev det ustandselig sagt fra officiel side, at penge og sport ikke hørte sammen, men som samfundet ser ud i dag, må man jo erkende, at det efterhånden i høj grad har fået noget med hinanden at gøre. Vi har alle afskygninger af penge indblandet i al sport: professionelle idrætsfolk sponsoreret af klubber, ansatte ledere og trænere, deltidsansatte ledere og trænere med civiljob ved siden af, frivillige ledere, der får økonomisk kompensation for forskellige aktiviteter, træningslejre, sportstrøjer med reklamer og badges og alt muligt. Ud over det er der så kommet en fuldstændig eksplosion i antallet af motionscentre, helsestudier, sportsklinikker osv. Der er ikke kun offentlige udbydere af disse ydelser, men også mange private, og der er masser af penge, og det er måske i virkeligheden det, der er problemet. Midlerne er øget kolossalt, især efter at Folketinget vedtog lovgivningen om Lotto og andre former for lotterier, som betyder, at tilførlerne fra tips- og lottomidlerne er blevet mangedoblet inden for de senere år.

Der er så mange penge i sport og idræt, at det godt kan gøre folk, der beskæftiger sig med andre ting i deres fritid, ganske misundelige. Der er ikke mange penge i spejderarbejde, men der er også mange frivillige ledere, der bruger deres fritid på det. Der er ikke mange penge i f.eks. amatørmusik, men der er også mange, der bruger deres fritid på den slags nyttige og fornuftige ting. Men idrætten bliver faktisk i et meget vidt omfang forgyldt, og selv om det er et udmærket og veldædigt formål, der også er